

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

06 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Răileanu Petru în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 21 decembrie 2015 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Meleca Dorel Sergiu, născut la 16 iunie 1984, originar și domiciliat r-nul Dubăsari, s. Coșnița.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță: 05.02.2013-21.12.2015*
2. *instanța de apel: 28.01.2016-22.02.2016*
3. *instanța de recurs: 05.05.2016 - 06.06.2016*

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 21 decembrie 2015, Meleca Dorel Sergiu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, la 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activități legate de gestionarea și circulația mijloacelor financiare pe termen de 4 ani.

Acțiunile civile înaintate de către părțile vătămate "Lazurit" SRL, Prodan A., Graur A. și Ursu N. au fost admise în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor materiale și morale să se expună instanța de judecată în ordinea procedurii civile.

2. Potrivit sentinței menționate, s-a stabilit, că Meleca D., la data de 30 august 2011 și la 13 noiembrie 2011, aflându-se în fața Centrului comercial „Elat", amplasat pe bd. Decebal 99, mun. Chișinău, urmărind copul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin abuz de încredere, sub pretextul împrumutului unei sume de bani pentru necesități personale pe un termen limitat și prin înșelăciune, sub pretextul că gajează apartamentul nr. 98 de pe str. L. Deleanu, 5/3, mun. Chișinău, ilicit a dobândit de la Prodan A. bani în sumă de 14.000 euro, și respectiv 9.000 euro, în sumă totală de 23.000 euro, care conform ratei de schimb al BNM, constituia suma de 369.626,10 lei, cauzând părții vătămate o daună în proporții deosebit de mari.

Tot el, la data de 08 octombrie 2012, în jurul orei 9:00, având intenția însușirii bunurilor altei persoane, aflându-se pe str. Liviu Deleanu 3 mun. Chișinău, sub pretextul folosirii laptopului în scop de serviciu, prin înșelăciune și abuz de încredere a însușit ilegal de la Jigău E. un laptop de model „ASUS” în valoare de 7.600 lei, după care cu bunul însușit a părăsit locul comiterii infracțiunii. Ulterior la data de 09 octombrie 2012, l-a amanetat la Casa de Amanet „Lazurit” SRL, amplasată pe str. Mitropolit Varlaam 74/A, mun. Chișinău, cauzându-i astfel părții vătămate o pagubă materială considerabilă în valoare de 7.600 lei.

Tot el, în perioada de timp de la 28 martie 2012 până la 05 august 2012, având intenția însușirii bunurilor altei persoane, aflându-se pe str. Alba Iulia, 198, mun. Chișinău, în incinta pieței „Delfin”, sub pretextul folosirii banilor în scop de serviciu, prin înșelăciune și abuz de încredere a însușit de la Graur A. bani în sumă de 106.000 lei, după care cu banii sustrași a părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzându-i părții vătămate prejudiciu material în proporții deosebit de mari.

Tot el, având intenția însușirii bunurilor altei persoane, în luna octombrie 2012, în timp ce se afla pe str. Ion Creangă, 47/1, mun. Chișinău, sub pretextul folosirii banilor în afacerea sa de parfumerie, prin înșelăciune și abuz de încredere a însușit de la Ursu N. bani în sumă de 10.500 lei, după care cu banii însușiți a părăsit locul comiterii infracțiunii cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material considerabil.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Meleca D. a fost calificată *de drept* în baza art. 190 alin. (5) Cod penal - *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari.*

3. Sentința menționată a fost atacată cu apel de către:

3.1 Inculpat, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri. În argumentarea apelului nu a invocat nici un temei.

3.2. Avocatul Răileanu Petru, în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Meleca D. să fie achitat, deoarece în acțiunile lui nu sunt întrunite elementele infracțiunii imputate.

În motivarea apelului a invocat, că între Meleca D. și Prodan A., Graur A., Ursu N., Jigău E și „Lazurit” SRL sunt prezente relații cu caracter civil, care urmează a fi examinate în instanța de judecată în procedură civilă.

3.3. Părțile vătămate Graur A. și Ursu N., care au solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admisă acțiunea civilă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2016, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de către avocatul Răileanu P. și inculpat, fiind admis parțial apelul declarat de către părțile vătămate Graur A. și Ursu N., casată sentința parțial în partea acțiunii civile, pronunțând o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

S-a încasat din contul lui Meleca D. în beneficiul lui Graur A. prejudiciul material în mărime de 100.000 lei, în rest acțiunea civilă a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

S-a încasat din contul lui Meleca D. în beneficiul lui Ursu N. prejudiciul material în mărime de 9.500 lei, în rest acțiunea civilă a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

În rest sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a stabilit, că starea de fapt și de drept se află în concordanță deplină cu materialele cauzei și corect a fost statuată de către prima instanță, fiind dată o apreciere justă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului, Meleca D., în baza dispozițiilor art. 190 alin. (5) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a conchis, că vina inculpatului se confirmă prin materialele cauzei, care sânt pertinente, concludente, utile și veridice, ce coroborează între ele și indică la faptul, că acțiunile inculpatului întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, cum ar fi: declarațiile părților vătămate Prodan A., Graur A., Ursu N., Jigău E., a martorilor Melnic R. și Ursu C. Grosu A., Ionița A., Pînzari A. și prin ordonanța și procesul-verbal din 11 decembrie 2012 (f.d. 27-28 v. 2); procesul-verbal de examinare din 11 decembrie 2012 (f.d. 29-33 v. 2); ordonanța și procesul-verbal din 08 noiembrie 2012 (f.d. 23-25 v. 1); ordonanță de recunoaștere a corpului delict din 08 noiembrie 2012 (f.d. 26 v. 1); ordonanță de restituire spre păstrare din 14 noiembrie 2012 (f.d. 28 v. 1); ordonanța și procesul-verbal din 21 noiembrie 2012 (f.d. 34-35 v. 1); ordonanță de recunoaștere în calitate de mijloc de probă din 21 noiembrie 2012 (f.d. 36-37 v. 1); copia recipiselor din 05 septembrie 2012 și din 01 octombrie 2012 (f.d. 44, 104 v. 1).

Instanța de apel a stabilit, că prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma prevederilor art. 95, 101 Cod de procedură penală prin prisma admisibilității, pertinentei și concludentei, utilității și veridicității, raportate la declarațiile date de inculpat în cadrul ședinței de judecată și probele administrate, a stabilit corect situația de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului, Meleca D., încadrarea juridică corectă și anume art. 190 alin. (5) Cod penal.

Mai mult, instanța de apel a făcut și referire la componența de infracțiune prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal fiind relatat că aceasta presupune existența următoarelor elemente constitutive:

1- Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (5) Cod penal are un caracter complex: obiectul juridic principal îl formează relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile; obiectul juridic secundar îl constituie relațiile sociale cu privire la libertatea manifestării de voință și minimumul necesar de încredere.

Obiectul material al infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (5) Cod penal este format din bunurile care au o existență materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor.

Astfel în speță, prin acțiunile inculpatului, Meleca D., s-au periclitat în principal - relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, iar în plan secundar - relațiile sociale cu privire la libertatea manifestării de voință și minimumul necesar de încredere.

2- Latura obiectivă a infracțiunii se exprimă în fapta prejudiciabilă care are un caracter complex alcătuită din două acțiuni (inacțiuni): a) acțiunea principală, care constă în dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane; b) acțiunea sau inacțiunea adiacentă, care constă, în mod alternativ, în înșelăciune sau abuz de încredere; 2) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv și care nu are un caracter considerabil; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Cu referire la elementele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, instanța de apel a menționat, că noțiunea „dobândire ilicită” are sensul autentic de „sustragere”. Astfel, în acest context, instanța de apel, a remarcat că se consideră „sustragere” luarea ilegală și gratuită a bunurilor mobile din posesia altuia, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, săvârșită în scop de cupiditate.

Totodată, instanța de apel a reținut, că inculpatul, Meleca D., la data de 30 august 2011 și la 13 noiembrie 2011, aflându-se în fața Centrului comercial „Elat”, amplasat pe bd. Decebal 99, mun. Chișinău, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin abuz de încredere, sub pretextul împrumutului unei sume de bani pentru necesități personale pe un termen limitat, și prin înșelăciune, sub pretextul că gajează apartamentul nr. 98 de pe str. L. Deleanu, 5/3, mun. Chișinău, ilicit a dobândit de la Prodan A. bani în sumă totală de 23.000 euro.

Tot, la data de 08 octombrie 2012, în jurul orei 9:00, având intenția însușirii bunurilor altei persoane, aflându-se pe str. Liviu Deleanu 3, mun. Chișinău, sub pretextul folosirii laptopului în scop de serviciu, prin înșelăciune și abuz de încredere a însușit ilegal de la Jigău E. un laptop de model „ASUS” în valoare de 7.600 lei.

La fel, inculpatul, Meleca D, în perioada de timp de la 28 martie 2012 până la 05 august 2012, având intenția însușirii bunurilor altei persoane, aflându-se pe str. Alba Iulia 198, mun. Chișinău, în incinta pieței „Delfin”, sub pretextul folosirii banilor în scop de serviciu, prin înșelăciune și abuz de încredere a însușit de la Graur A. bani în sumă de 106.000 lei, după care cu banii sustrași a părăsit locul comiterii infracțiunii cauzându-i părții vătămate prejudiciu material considerabil în proporții deosebit de mari.

Tot el, având intenția însușirii bunurilor altei persoane, în luna octombrie 2012, în timp ce se afla pe str. Ion Creangă 47/1, mun. Chișinău, sub pretextul folosirii banilor în afacerea sa de parfumerie, prin înșelăciune și abuz de încredere a însușit de la Ursu N. bani în sumă de 10500 lei.

Acest fapt a fost probat în ședințele de judecată prin declarațiile părților vătămate, Prodan A., Graur A. și Ursu N., date în prima instanță și în instanța de apel, care au declarat, că inculpatul a însușit de la aceștia bani și bunuri, sub pretextul de a-i investi în afaceri.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a concluzionat, că însuși inculpatul, Meleca D., a recunoscut valabilitatea și autenticitatea recipiselor anexate la materialele dosarului, însă a făcut trimitere la faptul că acestea indică asupra existenței relațiilor civile.

Instanța de apel a stabilit, că prima instanță în mod just a respins versiunea profilată de inculpat asupra existenței în speță a relațiilor civile, versiune care are drept scop eludarea răspunderii penale, sau intenția inculpatului, de a însuși banii de la părțile vătămate este dovedită reieșind din lipsa de fundamentare economică și caracterul nerealizabil al angajamentului asumat.

În contextul celor elucidate, în speță, instanța de apel a menționat, că dobândirea ilicită a bunurilor, sumelor de bani ale părților vătămate, Prodan A., Graur A. și Ursu N., a fost însoțită adiacent de înșelăciune și abuz de încredere. Astfel, prin „înșelăciune” se înțelege după caz: 1) dezinformarea conștientă a victimei, care constă în prezentarea vădit falsă a realității (înșelăciunea activă); 2) trecerea sub tăcere a realității, când sunt ascunse faptele și circumstanțele care trebuie comunicate în cazul săvârșirii cu bună-credință și în conformitate cu legea a tranzacției patrimoniale (înșelăciunea pasivă).

La cazul dedus judecății, inculpatul, Melica D., a recurs la înșelăciunea activă și sub mai multe modalități, și anume sub modalitatea înșelăciunii cu privire la persoana făptuitorului, înșelăciunii cu privire la bunurile pe care făptuitorul le-a garantat pentru asigurarea executării obligațiilor asumate, și înșelăciunii cu privire la anumite acțiuni. Astfel, inculpatul, a dobândit sumele de bani și bunuri de la părțile vătămate, sub pretextul investirii de către acesta a respectivelor sume de bani în afaceri. Astfel, modalitatea înșelăciunii cu privire la bunuri pe care făptuitorul le-a garantat pentru asigurarea executării obligațiilor asumate s-a manifestat prin faptul că acesta a indicat în recipisa întocmită pentru suma de bani însușită de la Prodan A. gajarea apartamentului nr. 98 din str. Liviu Deleanu 5/3, mun. Chișinău, deși inculpatul știa cu certitudine că imobilul în cauză nu-i aparține cu drept de proprietate.

În asemenea condiție, instanța de apel a conchis că, prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma prevederilor art. 101 Cod de Procedură Penală prin prisma admisibilității, pertinentei și concludentei, utilității și veridicității raportate la probele administrate, a stabilit corect situația de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului, încadrarea juridică corectă și anume art. 190 alin.(5) Cod penal, și anume *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere săvârșite în proporții deosebit de mari.*

Prin urmare, instanța de apel a stabilit, că la stabilirea pedepsei inculpatului, prima instanță a ținut cont de principiile individualizării răspunderii penale și pedepsei penale prevăzute de art. 7 Cod penal, scopului și criteriilor individualizării pedepsei prevăzute de art. 61, 75 Cod penal.

În continuare, instanța de apel menționează, că deși autorii apelului Graur A. și Ursu N. sunt de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, aceștia critică hotărârea primei instanțe în partea ce tine de acțiunea civilă.

Analizând temeiul nominalizat în raport cu motivele invocate în apel, instanța de apel a constatat, că acestea își găsesc confirmarea la judecarea apelului declarat, existând motive temeinice de implicare a instanței de apel în sensul casării hotărârii contestate în partea expunerii asupra acțiunii civile înaintate de părțile vătămate.

Astfel, din materialele cauzei penale, rezultă că partea vătămată, Graur A., a înaintat o acțiune civilă către Meleca D. la data de 30 aprilie 2013 în care a solicitat încasarea prejudiciului material în mărime de 105.900 lei și prejudiciu moral în mărime de 400.000 lei. Ulterior, aceasta a înaintat o acțiune civilă concretizată în care a solicitat încasarea din contul inculpatului, Meleca D., a prejudiciului material în mărime de 106.000 lei și prejudiciul moral în mărime de 400.000 lei.(f. d. 158-159, v. 1). Totodată, în ședința instanței de apel, s-a stabilit că inculpatul, Meleca D., a restituit părții vătămate 6.000 lei, fapt recunoscut de ambele părți în ședința de judecată. Astfel, încât la moment prejudicial material fiind evaluat la suma de 100.000 lei.

De asemenea, a fost menționat și faptul, că la data de 30 aprilie 2013, partea vătămată, Ursu N., a înaintat o acțiune civilă către Meleca D. în care a solicitat încasarea prejudiciului material în mărime de 11.000 lei și prejudiciul moral în mărime de 30.000 lei (f.d 144-145, v. 1). Ulterior, acesta a înaintat o acțiune civilă concretizată în care a solicitat încasarea din contul inculpatului, Meleca D., a prejudiciului material în mărime de 10.500 lei și prejudiciul moral în mărime de 30.000 lei (f.d. 159-160 v. 1). De asemenea, instanța de apel a remarcat, că din materialele cauzei și anume din declarațiile părții vătămate, cât și a inculpatului, rezultă că inculpatul, Meleca D., a însușit de la partea vătămată, Ursu N., suma de 10.500 lei, restituindu-i din această sumă 1.000 lei, prejudiciul material fiind evaluat la suma de 9.500 lei.

Instanța de apel a stabilit, că aceste fapte au fost reținute și în prima instanță în ceea ce privește prejudicial moral, instanța de apel a constatat că părțile vătămate, Graur A. și Ursu N., au invocat cauzarea în urma acțiunilor săvârșite de inculpat le-au fost cauzate suferințelor psihice. Însă, nu au prezentat careva probe pertinente și concludente în acest sens.

Mai mult instanța de apel, conducându-se de prevederile art. 1398 alin. (1) Cod civil, din care rezultă, că legiuitorul oferă posibilitatea reparării prejudiciului moral cauzat doar în cazurile prevăzute de lege. În acest sens, urmează a fi specificat, că legislația nu prevede posibilitatea reparării prejudiciului moral cauzat în speță.

Astfel, referitor la soluția emisă de prima instanță, prin care acțiunile civile înaintate de părțile vătămate, Graur A. și Ursu N., s-au admis în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor materiale și morale să se expună instanța de judecată în ordinea procedurii civile, instanța de apel a considerat-o pripită.

Mai mult, având la dispoziție o suma exactă solicitată de către părțile vătămate, Graur A. și Ursu N., ca prejudiciu material cauzat prin infracțiunea săvârșită de către inculpat, fără careva temeieri legale, prima instanță nu a soluționat acțiunea civilă în fond, admitând-o însă în principiu. În continuare, instanța de apel a menționat și jurisprudența CtEDO, cauza Ernst c. Belgiei (15 iulie 2003), unde Curtea a statuat, în principiu, că *„atunci când victima unei infracțiuni se constituie parte civilă în procesul penal, aceasta semnifică introducerea unei cereri în despăgubiri. Chiar dacă ea nu a cerut, în mod expres, repararea prejudiciului suferit. Prin dobândirea calității de parte civilă în procesul penal, ea are în vedere nu numai condamnarea penală a autorului infracțiunii, ci și repararea pecuniară a prejudiciului pe care l-a suferit”*. Instanța de apel a evidențiat, că în această speță victima a solicitat repararea prejudiciului în mod expres, însă prima instanță, nu

s-a expus în hotărâre în privința încasării ori respingerii daunei atât materiale cât și morale, solicitate de către părțile vătămate pentru a fi încasate.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Răileanu P. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Meleca D. să fie achitat din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii. În motivarea recursului autorul a invocat motive identice cu cele invocate în apel.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece criticile formulate de recurenți nu conțin indicii erorilor de drept și respectiv nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate. Astfel, recursul nominalizat nu conține argumentele ilegalității deciziei instanței de apel, precum și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauza dată, prevăzute de art. 430 Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Deși recurentul nu a invocat în ce constă problema de drept acesta a semnalat în recursul său, pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Sub aspectul situației de “neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Din textul recursului rezultă, că apărătorul inculpatului critică hotărârea instanței de apel, invocând aceleași argumente identice ce au fost invocate în cererea de apel și examinate minuțios de către instanța de apel.

Astfel, instanța de recurs reiterează, că argumentele invocate de către partea apărării au fost invocate și în instanța de apel cărora le-a fost dat o apreciere justă, fiind argumentate atât în *fapt*, cât și în *drept* și descrise minuțios la **pct. 5** al prezentei decizii.

Totodată, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel la judecarea cauzei, a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate de părți, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate.

Mai mult, conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multiaspectual în textul deciziei instanței de apel, iar temeuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală, mai mult ca atât, nici partea apărării nu invocă ilegalitatea obținerii a careva probe pe parcursul procesului penal, totodată inculpatul recunoscând probele administrate de către organul de urmărire penală și cercetate în instanțele de judecată, menționând, că acestea au caracter civil.

De menționat este și faptul, că infracțiunea comisă de inculpat întrunește elementele infracțiunii, adică latura obiectivă și latura subiectivă, acestea fiind corect reținute de către instanțele ierarhic inferioare, și descrise detaliat în decizia instanței de apel, menționate și la **pct. 5** al prezentei decizii.

În opinia Colegiului, instanța de apel, întemeiat a considerat declarațiile inculpatului privind nerecunoașterea vinovăției în săvârșirea infracțiunii prevăzute art. 190 alin. (5) Cod penal, ca fiind combătute prin materialele cauzei și anume prin cumulul de probe, menționat la **pct. 5** al prezentei decizii. În esență, instanța de recurs consideră, că pe parcursul procesului penal în cauză au fost administrate suficiente probe, ce dovedesc vinovăția inculpatului privind săvârșirea infracțiunii imputate.

Deci, Colegiul penal statuează, că instanța de apel s-a expus asupra tuturor argumentelor, elucidând faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, pătrunzând în esența problemei de fapt și de drept, cercetând amănunțit aspectele învinuirii înaintate și a apreciat conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă, iar în concluziile sale a motivat admiterea probelor.

Ținând cont de faptul că autorul recursului, de fapt, a preluat argumentele invocate în apel, expunându-le prin similitudine în recursul ordinar, și care au constituit obiect de dezbatere în instanța de apel, ce s-a expus suficient de argumentat asupra lor, în hotărârea sa, respectiv instanța de recurs în astfel de situație va reține considerentele menționate de CȚEDO în spețele Garcia Ruis vs Spania, Heile vs Finlanda, potrivit cărora: *"în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod corect la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de prima instanță"*. Astfel, dat fiind faptul, că atât prima instanță, cât și instanța de apel, în hotărârile sale și-au motivat pe larg desfășurat și legal întemeiate concluziile sale, în partea constatării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, ce au format și obiectul recursului ordinar declarat în prezenta speță, Colegiul penal va susține concluziile instanțelor de fond, fiind în acord cu argumentarea motivată din hotărârile instanțelor judecătorești ierarhic inferioare.

Astfel, Colegiul penal reține, că nu se constată prezența a careva dubii privind nevinovăția inculpatului, în săvârșirea acțiunilor incriminate lui.

Rezumând cele menționate mai sus, Colegiul apreciază că situația de fapt a fost stabilită de instanța de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat, încadrarea juridică dată faptelor este justă și corespunde situației de fapt reținute, în mod corect apreciind că sunt îndeplinite în cauză condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului sub aspectul infracțiunii reținute în sarcina lui.

În aceste condiții, instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Răileanu P. în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Răileanu Petru în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2016, în cauza penală privind-l pe **Meleca Dorel Sergiu**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 29 iunie 2016.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie